

«Els índexs de dificultat del Raval quintupliquen els dels suburbis de París»

Josep Masabeu, doctor en Pedagogia i president de Braval

Carme Munté

Braval és una entitat que treballa amb infants i joves del barri del Raval de Barcelona. El projecte, nascut a redós de l'església de Montalegre, de l'Opus Dei, pretén promoure la cohesió social, lluitar contra la marginació, prevenir l'exclusió social i facilitar la incorporació dels immigrants a la nostra societat. I ho fa a través de l'esport. Al voltant de Braval pivoten aquest curs deu equips de bàsquet i de futbol sala, 140 jugadors d'entre 9 i 18 anys, i 160 voluntaris que els acompanyen. El president de Braval és Josep Masabeu, doctor en Pedagogia. Ha estat guardonat amb el III Premi Valors de l'Associació Cultural Valors.

Per què l'esport?

L'objectiu era buscar projectes de treball en equip capaços d'aglutinar nens i joves molt diversos. En aquest sentit, l'esport ens ha anat molt bé. Participen conjuntament —i sempre barrejats— jugadors procedents de més de 15 països. Al llarg del curs juguen amb més de 100 equips en la lliga del Consell de l'Esport Escolar de Barcelona.

A través de l'esport quin treball fan?

Aconsegüim, d'una banda, transmetre hàbits i costums fonamentals de la nostra societat. De l'altra, millorar el rendiment escolar. En el nostre cas l'absentisme escolar és pràcticament zero. Aquí fan els deures i agafen hàbits d'estudi i treball.

Quin és el vostre camp local?

El Centre Esportiu Municipal Can Ricart, que, per cert, l'hem de llogar... Aquest any ens costa 17.000 euros, mentre que l'Ajuntament ens ha donat 7.500 euros de subvencions. Sóc un bon client de l'Ajuntament!

Un dels èxits de Braval és el voluntariat!

El voluntariat és l'èxit. Nosaltres pivotem sobre el voluntariat no per una qüestió econòmica, sinó perquè transmet un valor intangible absolutament vital: la generositat. Els nois, en veure els voluntaris, es pregunten per què, en lloc d'estar mirant la tele, prefereixen venir cada setmana i ajudar-los. A més, la generositat s'encomana. Aquest curs tenim 20 voluntaris que prèviament havien participat com a usuaris en el projecte. Hem d'aconseguir gent generosa per tenir una societat cohesionada. En aquest sentit, els joves de Braval també fan tasques de voluntariat com ajudar i fer companyia als avis que viuen sols al barri, o jugar a futbol amb nens i joves acollits al Cottolengo.

Braval també té com a objectiu que els joves immigrants s'integrin en el circuit normal de Barcelona...

No els tractem com a immigrants, com si fossin diferents. Són uns ciutadans més i, per tant, volem que participin i s'integrin en les activitats que s'organitzen a Barcelona.

Quina és la radiografia del Raval?

En 1,1 quilòmetres quadrats hi ha 49.000 habitants. Més habitants que a Salt, Vic o Figueres, que són les tres poblacions que sempre apareixen quan hi ha problemes d'immigració. El 49,2% dels habitants són immigrants. Hi ha un 30% d'atur i dues piràmides de població invertides. Els immigrants són majoritàriament menors de 24 anys, mentre que les persones del barri de tota la vida són grans. Hi ha 2.600 avis que viuen sols. Tots aquests índexs de dificultat quintupliquen els dels suburbis de París. Allí la situació va explotar, i aquí no.

Per què?

«Quan els pares veuen que els seus fills triomfen i les coses els van bé, s'apunten al carro de la integració»

Perquè aquí hi ha una xarxa social que ho està acomboiant. Una xarxa social formada principalment per les escoles, el sistema sanitari, les

parròquies, les entitats socials i la gent del barri. Hi ha molta gent que ajuda simplement perquè és bona. Al barri, hi ha unes 30 entitats de tipus socioeducatiu. Després, n'hi ha moltes altres que es dediquen a altres àmbits: Càritas, Arrels Fundació... És tot un gruix de gent que ajuda, sí no, això hauria explotat...

La immigració que ha arribat de forma massiva en els darrers anys té relació amb les xifres de fracàs escolar a Catalunya?

De vegades hi ha una excessiva concentració d'alumnes amb dificultats en determinades escoles, mentre que no hi ha, a canvi, un suplement de professorat per poder atendre'ls. Les escoles amb poca ràtio d'alumnes immigrants, teòricament, ho poden tenir més fàcil per aconseguir uns nivells instructius òptims, però es perden el gran enriquiment

que suposa conviure amb persones d'altres cultures i procedències.

Les escoles concertades tenen menys alumnes immigrants que les públiques?

No. Aquesta idea és fruit de la manipulació ideològica. La diferència és entre barris. El problema és aquesta llei absolutament periclitada, estamental, de la zonificació escolar estricta.

El problema, aleshores, són els guetos per barris! Normalment portem els nens a les escoles que ens queden més a prop.

Cal que hi hagi mobilitat i que la gent pugui valorar el que més li convé. És molt enriquidora la convivència entre diferents cultures. S'ha de superar la por i el desconeixement de l'altre. El que costa és trencar la barrera física, que comporta la barrera mental. L'esport d'equip trenca la barrera física molt ràpid.

Creu en la integració?

Hi crec. I, a més, crec en la integració a partir dels nens i que arriba als pares, que ho tenen més complicat. Si perdem la segona generació, el conflicte està garantit. En canvi, quan els pares veuen que els seus fills triomfen i les coses els van bé, hi donen suport i s'apunten al carro de la integració.

Es treballa prou perquè aquesta segona generació no es perdi?

Es fa molt, però, malauradament, no surt als mitjans de comunicació. Que un nen i un jove estudiïn i es treguin el curs no és notícia. Però què és més important: el Gran Recapte d'aliments, que evidentment és necessari, o aconseguir reduir el fracàs escolar?